

Svět

Svět nenesou na zádech čtyři sloni nesení želvou, ani není uzavřen v kouli usazené na obojku kočky. Stvořitelé zde projeví nedostatek invence a vystačili si s obyčejnou planetou pod jedním sluncem, kolem níž obíhá jeden měsíc.

Hlavním známým kontinentem je Themis, nacházející se převážně v středním podnebném pásu. Jihovýchodní část Themis přechází až do subtropů, jihozápadní část kontinentu je naopak omývána studeným mořským proudem. Odvážným mořeplavcům se v posledních desetiletích podařilo tyto proudy překonat, objevit vzdálený Orient a navázat s ním obchodní vztahy.

Podél většiny jižního pobřeží Themis se táhnou Hory konce světa - pás velehor, divokých, nepokořených a plných bestíí - které oddělují vnitrozemí od moře. Různé potvory, skřeti, gnolové, trolové a další nechutnosti se ostatně skrývají i na dalších nedostupných místech, kam nedosáhne lidská civilizace - v tundrách, bažinách, hlubokých jeskyních...

Magie se vyskytuje pouze zřídka a talent k jejímu provozování mají jen nemnozí, zlomky promile populace. K provozování magie je kromě talentu potřeba velmi dlouhé a důkladné studium, magie je složitou vědeckou disciplínou. Když už ji ale jednou někdo ovládne, tak výsledky stojí za to. Některé nelidské rasy a staré kultury také mají jisté schopnosti, které mohou primitivní magii připomínat.

Země na Themis:

Království Mountquitaine

Země na jihu kontinentu, původně provincie Trencavalu, která posloužila v rámci války Tří lilií jako úkryt části prchající šlechty a osamostatnila se. Mountquitaine se nachází jižně od Hor konce světa, které mu slouží jako přirozená ochrana a oddělují jej od Trencavalu. Podnebí tohoto království je horké a suché, země leží v subtropickém pásmu.

Zdejší zemědělství je založeno na chovu ovcí či koz, pěstování oliv, mandloní a exotického teplomilného ovoce (např. granátových jablek). Důležitým zdrojem potravy je rybářství, zejména pak v jižní části země. Proslulá je místní soustava studní, nádrží na vodu, přehrad a zavlažovacích kanálů, vybudovaná ve snaze o co nejlepší hospodaření s vodou. Zajištění dostatku vody pro zemědělství a jídla pro poddané ve špatných letech patřily dlouho mezi z hlavních problémy zdejších králů. Hory zde totiž fungují jako štít, o který se zastaví většina vzdušného proudění z kontinentu, včetně bouří či dešťů a v zemi se nachází jen pár malých řek. Před pěti lety však pomocí unikátního kouzla došlo k odstřelení horského masivu u jezera Lac de Montagne, které doposud napájelo řeku Garonu na Trencavalské straně. V dnešní době tak Mountquitaine získává dost vody, které pomocí vodního systému rozvádí do celého království. Hospodářská situace je nejlepší za celé století a úrody jsou rekordní. Země se ekonomicky rozvíjí, šlechta investuje do vzdělání a výchovy řemeslníků a odborníků, rozšiřuje se řemeslná výroba a země se začíná zapojovat do dálkového námořního obchodu.

V království vládne silný vlastenecký duch, šlechta i prostí obyvatelé jsou ochotni je bránit se zbraní v ruce. A v už tak špatně schůdných Horách je podél hranice s Trencavalem postaven řetěz pevností. Mountquitaine dlouhodobě bylo spojencem Aragonie a s Trencavalem mělo napjaté vztahy. Nicméně před pěti lety došlo k politické krizi, kdy poslední král z linie Mountfalconů Raimund IV zemřel bez legitimního následníka. Z napjaté situace vyvedl zemi nakonec nový král Olivier I z rodu Arrelů, s pomocí Gabriela Montmorencyho. Od té doby je Mountquitaine dobrým spojencem Trencavalu, jejich vládce pojí dokonce osobní přátelství. Země se stala zároveň obchodním partnerem Eairdsidh.

V zemi stále silně přežívá rytířská kultura, kterou si šlechta původně přinesla z Trencavalu.

V Mountquitaine je silná víra ve Společenství, ale nový král Olivier I postupně zvyšoval práva Farinitů, nedávno dokonce vyhlásil svobodu vyznání, s výjimkou temných kultů, jež jsou samozřejmě stále potírány. V království dlouhodobě funguje místní specifická Škola Matky.

Země se dělí na sedm knížectví: Meritoneur (dříve Mountfalcon), Arrel, Rouxelot, De Brienne, Fontenay, Keranrais a Gillard.

Města:

- Trébas

Trencaval

Trencaval bývá (či spíše býval) nazýván zemí truvérů a jedná se opravdu o zemi vína, rytířů, hradů a truvérů.

Oblast leží v teplých jižních krajích, velmi úrodných a příznivých pro růst vinné révy, a také mívala silnou tradici rytířství a dvorské kultury a lásky.

Země pod vládou rodu Harcourt dlouho prosperovala a byla jednou z velmocí kontinentu. Nájezdu její těžké jízdy se nemohlo nic postavit.

Díky příznivým podmínkám se dařilo zemědělství, ať už chovu skotu či pěstování pšenice, vína či teplomilného ovoce, v městech bohatly řemeslnické cechy. Šlechta i prostý lid si velmi oblíbili turnaje, kdy se rytíři v brnění a barevných varkočích bili pro čest a krásu dam.

Před sto lety však zemřel poslední král z rodu Harcourt a o nástupnictví se rozpoutala Válka tří lilií (podle lilií, které má Trencaval ve znaku), jež trvala dlouhých osmnáct let. Jedním z jejích důsledků je i odtržení Mountquitaine.

Země byla po válce naprosto zpustošená a nový král Guy I. Anjou měl opravdu hodně práce s její obnovou a i přes všechnu jeho snahu a um byl Trencaval jen odleskem své staré slávy.

V reakci na utrpení lidí se navíc objevil nový náboženský směr, vycházející z myšlenek Luie de Faro, který zpochybňoval společenský řád. Guyho vnuk Gilbert zkusil uctívače nového výkladu náboženství před dvaceti lety vyhladit. Nepovedlo se a v Trencavalu tak rozpoutal další válku, ještě mnohem krutější než tu předchozí. V rámci náboženské války nebyly masakry civilního obyvatelstva, vybíjení celých měst a hromadné upalování heretiků po stovkách ničím nezvyklým.

Zároveň se v zemi rozmohlo lupičství a obecně se Trencaval zhroutil do chaosu - rozdělený mezi soupeřící náboženské frakce, různé šlechtice či polní velitele vojsk. Poslední král z rodu Anjou byl Frédéric II byl několikaleté děčko, vládli za něj dvorní rádci a jeho moc se omezovala v podstatě jen na hlavní město. Zemi postupně stabilizovat konetábl Montmorency, sjednotil za sebe většinu šlechty, ať už vyjednáváním či silou, vyčistil velkou část země od lupičských band a přinesl pořádek. Jeho proklamovanou myšlenkou je, že panovník by měl být nad náboženstvím či šlechtou a držet zemi v moci zákonů. Poté, co se konetábl osobně zasadil o vyřešení nástupnické krize v sousedním Mountquitaine a poté se oženil s Beatrisií z mocného rodu Arrel, tak provedl k nekrvavý převrat a na trencavalském trůně vystřídal Frederica II. a po boku své ženy Beatrisie se stal novým králem Gabrielem I. Jedním z jeho prvních zákonů byl Edikt Orleánský, kterým zrovnoprávnil farinismus jako uznávané náboženství. Pětiletému králi Fredericovi II., respektive nově Fredéricovi, knížeti z Anjou, nespadol z hlavy ani vlas a Gabriel Montmorency se osobně zaručil za jeho budoucí výchovu, aby z něj vyrostl pravý šlechtic a dobrý muž. Král Gabirel I. se pustil do poválečné obnovy země, vyčistil ji od všech zločinců a jsou budovány cesty, školy i manufaktury.

Města:

- Villerouge-Termenès
- Gard-d'Espeyran
- Argelès-sur-Mer

Eairdsidh (čti "Érš")

Ostrovky na jihozápadě omývá studený mořský proud, který sice ovlivňuje i podnebí kontinentu, ale skalnaté ostrovky jsou jím bičovány ze všeho nejvíce. Útesy jsou z tmavě šedé horniny a mořeplavci z kontinentu jim zastarale přezdívali 'ďáblovy kosti'. Nejlépe ale asi místní počasí popisuje úsloví 'Až bude pršet shora.', které se dá použít podobně jako 'Dočkej času, jako husa klasu.' Tak neustálý je zde vítr od oceánu.

Snad proto jsou místní lidé tak svérázní. A také proto, že se tu nikdy neusadila žádná větší komunita cizinců, takže je vliv cizích zemí hodně omezený. Místní jsou známí jako tvrdí válečníci, až hrubiáni nebo rváči, ale to je spíš stereotyp, který najdeme primárně mezi námořníky.

Lidé jsou tu ale opravdu zatvrzelí - nejen počasím, ale i půdou, která přijme jen málokterou rostlinu. Nevyroste zde ani pšenice ani ječmen, proto se zde lidé živí hlavně žitem, ze kterého stejnou měrou pečou chleba, vaří pivo a pálí alkohol. Stejně tak i jiné plodiny jsou omezené, většina zeleniny je blízce příbuzná řepám a tuřínům, a většina ovoce jsou keřovité slívy nebo špendlíky, jimž místní často z neznámých důvodů říkají fíky.

Ale na maso tato země chudá není, krátké louky spásají jak divoká zvířata, tak dobytek. Nalezneme zde dokonce čtyři různé druhy divokých ovcí, dále zajíce, sviště a pernatou zvěř. Nejběžnějším dobytkem jsou ovce a prasata. Významné je též rybářství.

Nejdůležitějším vývozním artiklem je vlna, exportovaná na kontinent, kde je zpracovávána na sukno.

Přestože už asi 200 let má zem jednoho krále, drží se zde tisíc let stará tradice klanů. Jde o rodinné celky podobné šlechtickým rodům, ale každý je členem nějakého klanu, proto na ostrovech není tak silná idea urozené krve. I malý klan s malým územím může

získat moc a vládnout okolí. Majetek a území klanu totiž patří klanu a ne jednotlivcům, hlava klanu sice rozhoduje, jak bude s majetkem nakládáno a kdo jej bude spravovat, ale nikomu jej tím nedává. Po smrti hlavy klanu se tedy majetek nerozdělí, jen se vybere nová hlava klanu, obvykle syn nebo bratr, ale není výjimkou, že je to i choť nebo dcera, obvykle však jen v nedostatku jiných vhodných příbuzných.

Většinu historie vedly klany nekončící války o území, větší klany ovládaly své sousedy, a když moc narostly, štěpily se pod vlivem vnitřních konfliktů. Je spousta známých bitev, ale daleko častěji šlo o hromadné rvačky, krádeží dobytka a mezních kamenů, v nejhorším případě relativně čistou vraždu. Každý klan má svou minulost zmapovanou nejméně 600 let, ale ne vždy se navzájem shodují a většina těch starších příběhů jsou prostě mýty. Ale i tak je jeho rodová minulost vštěpována každému dítěti už od kolébky. Některé důležitější části jsou zapsány, ale naprostá většina klanových historií je předávána ústně ve formě básní, případně písní.

Zhruba před 300 lety se projevil větší vliv z kontinentu a také nejmocnější klan Eairdsidh začal postupně sjednocovat celou zem. Před 230 lety vznikla vláda tak, jak ji známe dnes, s králem a jeho klanem v čele a koncilem nejdůležitějších klanů, se kterými se král radí. Od původního složení koncilu došlo dodnes jen ke třem změnám, a jeho členy jsou klany Murchadh, Padean, Ringean, Bhaltair, Eòghan, Iomhair, Tearlach, Ràild, Seaghdh, Seumas a Torcull. Zhruba v té době probíhala také expanze na kontinent. Velkou část jižní enklávy získal právě do té doby relativně malý klan Seumas a s ním i politickou důležitost a místo v koncilu.

Před 200 lety získala země své nynější hranice, ale vojenská expanze byla zbržděna morem - jakási nemoc z kontinentu napadla dobytek a kvůli hnojení se rozšířila na žito. Lidé, kteří jedli maso nakažených zvířat nebo žito z polí hnojených trusem nakažených zvířat, nejdříve měli bolesti břicha, poté krvavý průjem a pak zemřeli. Král se sice tomuto problému rychle začal věnovat a zaplatil učence, kteří nemoc léčili a zkoumali, ale nebylo to nic naplat, když jediným lékem bylo zrno spálit a pole, ze kterého vzešlo, nechat ležet ladem, stejně jako pastviny po nakaženém dobytku. Z této katastrofy se celá země vzpamatovávala ještě desítky let.

Ale vzešlo z toho i něco dobrého, následnou nestabilitu dokázali králové využít k modernizaci. Vznikla první profesionální armáda i systém chudobinců a nemocnic, ve velkém se rozvíjela města. Lidé přestávali žít ve velkých klanových usedlostech, kde je všech 60 obyvatel blízce příbuzných a pro nevěstu se musí do jiného údolí, ale začali se trhat na menší rodinné celky.

Změnám napomohl i nový výklad náboženství, který přišel původně z Trencavalu. Vzhledem k tomu, že omezila moc tradic, získala nová víra podporu krále a došlo k její akceptaci. Náboženství je zde ostatně specifické, drží se některé staré pověsti a je zde silná víra v některé místní Učitele.

Dnes vypadají velká města Muir of Ord, patřící Eairdsidh, nebo Castlereagh, patřící Seumům, vlastně stejně jako jakákoliv města na kontinentu, přesto i nadále jméno klanu rozhoduje, jak na vás budou ostatní pohlížet, a dokonce vznikly i úplně nové městské klany - a rvou se místo pastvin a ovcí o hospody a řemeslné dílny.

V posledních desetiletích se také odvážným plavcům podařilo přes nebezpečné proudy objevit cestu k dalšímu obydlí kontinentu daleko na jihu a obchod je jedním ze zdrojů financí pro současný rozmach království.

Dlouhá léta bylo častým způsobem obživy i pirátství. Loupit na moře se často vydávali muži z chudších klanů či ti, jimž hlava rodu odmítla svěřit majetek, stejně jako poražení v klanových válkách nebo v nedávné minulosti královi odpůrci. Někteří piráti se později stali lidovými hrdiny dodnes opěvovanými v písních a baladách.

Z těchto základů tak vyrůstá námořní moc Eairdsidhu, opírající se o velké množství zkušených námořníků a bojovníků, které bylo možno povolát do boje proti nepříteli. V dnešní době má království vlastní silnou vojenskou flotilu, ale jsou vydávány korzárské patenty a je podporováno pirátství, pokud je zaměřeno proti soupeřícím státům.

Na kontinentu pak následník trůnu, zvaný Černý princ, velí královské armádě. Vzhledem k tomu, že ideály rytířství se v Eairdsidh nikdy příliš nerozšířily, tvořili železní páni a jejich družiny vždy jen malou část armády a dnes již v ní nemají místo vůbec. Vojsko naopak spoléhá na disciplinované lučištníky používající dlouhé luky z tisového dřeva a divoké klanové válečníky z kopců, v dnešní době vyzbrojené kvalitními zbrojemi z kovárny klanu Seumasů a organizované do pravidelných jednotek vedených školenými důstojníky. Pokrok však neznamená opuštění tradic a tak vojáci stále táhnou do boje za zvuků dud, které již z dále děsí nepřátele.

Města:

- Chreag
- Muir of Ord
- Castlereagh

Aragonie

Země zalitá sluncem, na jihu s velkými vinicemi a sady teplomilného ovoce - ostatně jak místní tvrdí, víno smíchané se šťávou z pomerančů je to nejlepší, co můžete ve vedru pít. Horkost slunečních paprsků nejspíše formuje i povahu lidí, horkokrevných a vášnivých ve všem, do čeho se pustí. Ve víře jsou místní horliví a zapálení (občas doslova) a jejich obřady a svátky jsou barevné, hlasité a nezapomenutelné. Zdejší ženy jsou snad všechny tmavovlasé krásky, skvělé tanečnice, divoké a náruživé, pro změnu muži jsou snad všichni šermíři, hrdí a popudliví, kteří snadno tasí zbraň kvůli urážce a naopak kvůli lásce jsou ochotni překonat všechny překážky.

Aragonie je velmoc, hlavní politický protivník Eairdsidh. Nepřátelství mezi těmito královstvími již několikrát v historii přerostlo ve válku, ale v posledních letech vládne mír a soupeření probíhá spíše v kulturní oblasti, ve vlivu na dvorskou kulturu ostatních království. Dominantní je hlavně na kontinentu, svou sílu odvozuje od pozemního vojska, založeného na síle družin jednotlivých grandů. Nicméně ani jeho vojenské loďstvo, malé ale profesionální, není bez síly. Aragonie je také hlavním centrem Společenství, Farinité zde nemají žádné příznivce.

V zemi před patnácti lety dosedl na trůn nový král. Sečtělý, tichý a přemýšlivý mladík se zdál mnohým na jeho dvoře i v zahraničí jako slabý a nerozhodný, ideální oběť pro nátlak a intriky.

Aragonijské pobřeží a přímořskou plavbu začali ohrožovat piráti (posílení o korzáry z ostrovů plující pod cizí vlajkou) a na královském dvoře se začalo šeptat o ztrátě vlivu země.

Poté král osobně vytáhl proti pirátům v čele kombinované pozemní i námořní výpravy. Vojenské lodě stíhaly desperáty na moři, družiny obrněných jezdců ničily jejich úkryty na pobřeží. Šibenice ve městech se prohýbaly pod těly oběšených námořních lupičů, s jejich vůdcem král přímo v jedno z jejich úkrytů svedl osobně dramatický souboj, při kterém jej utopil v močůvce.

Při výpravě zároveň "nešťastnou náhodou" zemřeli tři nejhlasitěji reptající královi odpůrci. Řeči o slabosti od té doby ustaly, piráti se na dosah pobřeží Aragonie téměř nevyskytují, vztahy s Eairdsidh jsou korektní, šlechta poslouchá a prostý lid s oblibou říká "neser bohy a našeho krále".

Po ukončení náboženské války a vítězství Gabriela Montmorencyho panuje na východních hranicích jisté napětí, zdá se že aragonský král podezívá nového trencavalského panovníka z dobovačných choutek. Dal tak pro jistotu pokyn obnovit a rozšířit linii hradů a pevností podél hranice, stavební práce jsou dnes v plném proudu.

Města:

- Teguesté
- Avalés

Livonsko

Bažinatá, lesnatá nížina protkaná nesčítelnými potoky a řekami. V místních pralesích mírného pásu se stále ještě nachází silné, lidem nepřátelské kmeny skřetů a psovitých gnollů, s nimiž domorodci vedou trvalé boje.

Místní obyvatelé jsou zvyklí na boj i na vodu, vědí jak odvodnit močály, aby z nich byla úrodná pole, stejně jako jak postavit vodou chráněnou pevnost. Primárním zdrojem příjmů je tu těžba a zpracování stromů, hlavně vzácných dřev.

Země je ovládaná velkým množstvím malé šlechty, pozice krále je slabá.

Livonsko je silně prodchnuté vírou Společenství, myšlenky Farinitů se před náboženskou válkou uchytily pouze v hraničních oblastech s Trencavalem. Po začátku války v Trencavalu však byli farinité násilím potlačeni a Livonsko poskytovalo v průběhu války podporu silám věrným Společenství.

Města:

- Czersk
- Rezyekne
- Pursztynsko

Síč

Země lánů s obilím a hrdých jezdců na koních, skvělých válečníků s šavlemi.

Směrem k severu se statky a vesnice, zde zvané stanice, stávají opevněnější a opevněnější. Těmto stanicím pak vládou vojenští vůdci, zvaní staršinové. Místní se tak chrání před hrozbou z Kvenu. Každý u dlouhých hranic sleduje řeku a jezero, neboť pokud zamrznou, pak přes ně přichází za noci a v mlhách podivné, nepřátelské bytosti. V dřívějších dobách bylo potřeba odrážet i loupeživé útoky samotných Kvenů.

Velké pláně úrodné půdy na jihu a západě země jsou jednou z nejdůležitějších obilnic Themis. Ze zdejší pšenice pak pochází kvalitní čistá pálenka, známá po celém kontinentu.

V Síci je vyznávána původní víra Společenství, farinitská reformace se v opevněných statcích neuchytila. Někteří říkají, že místní nejsou tolik zbožní, jako spíš pobožní - zvláště na severu, kde se střetávají s bestii přicházejícímu z Kvenu, slouží víra lidem jako forma mentální ochrany.

Zemi vládne takzvaná vysoká rada, složená ze staršinů, která volí každoročně hejtmana, jenž pak vede zemi.

Města:

- Ternopil
- Kostopilska Prystan'

Kven

Obrovská, rozlehlá, a velmi pustá země, jejíž sever svírá věčný led. Lesnatá, řídko osídlená, většina lidských sídel je spíše při jižní hranici. V lesích žije velké množství divoké zvěře a různých bestii a nelidských tvorů.

V divočině přetrvává stále silná role šamanů, používajících byliny, houby a své proslavené lektvary.

Místní obyvatelé jsou zachmuření, tiší a nemluvní, pokud odpovídají, tak nejčastěji jednoslovně (a většinou sprostě). Jsou dobří ve výrobě nožů - kvalitní nůž je pro každého Kvena důležitým předmětem, kterého si velmi cení a mají k nim velmi blízko. Občas velmi doslovně a mnohé už překvapilo, jak rychle se vám takový nůž může objevit mezi žebry. Jezdí na sobech a vzdálenost, jakou sob ujede, aniž by se musel zastavit a vymočít, je důležitou měrnou délkou.

Velké nebezpečí představují divoká zvířata a nestvůry, ale místní jsou zase schopni zahnat medvěda koštětem při cestě pro dřevo přes dvůr

Kven má poměrně temnou minulost, ve zdejší divoké a chladné zemi plné běsů se civilizace prosazovala jen těžko. Lidé zde žili rozdělení do malých kmenů, většinou žijících kočovným životem, uctívajících buď přírodní síly a zvířata, nebo přímo bestie či některé z temných bohů.

Kmeny často vedly války mezi sebou, nebo podnikaly nájezdy na jih a plenily civilizované oblasti. Docházelo i ke kanibalismu (někdy i rituálnímu, ale často z hladu) a k obětování lidí bohům. Například široce uctívaná Matka medvědů si žádala doslova hlavy nepřátel, které byly rozvěšovány v jejích svatyních.

Teprve asi před dvěma stoletími došlo k posílení vlivu Kvenů - kmenů usazených u jižních jezer, které profitovaly díky pravidelnému obchodu s jihem, a díky přijetí víry ve Společenství získal jejich kníže Taaveti i uznání zbytku civilizovaného světa. Svého syna

Aatamiho pak vyslal s poselstvem ke královským dvorům na kontinentu. Tam se mu podařilo strhnout množství (většinou mladších) rytířů, jenž s ním vyrazili na sever bojovat proti zlu.

Díky jejich síle a materiální podpoře církve se knížeti Taavetimu podařilo postupně zpacifikovat bojovné kmeny, sjednocovat je a konvertovat ke Společenství. Jednalo se o několik desetiletí dlouhých bojů, z nichž se zachovaly příběhy o odvaze rytířů, o střetech s divými válečníky v medvědích kůžích a s nelidskými bestii, o strhávání odporných modelů a čištění obětíšť postavených z lidských kostí, o temných hvozdech plných starých kouzel.

Nakonec se podařilo jižní část země alespoň částečně vyčistit, většinu lidských kmenů spojit a kníže Aatami byl prohlášen za krále nově vzniklého království Kven. Zemi dodnes vládnou jeho dědicové.

V dnešní době žije velká část obyvatel kolem jižní hranice, podél jezer a řek, kde se daří rybařství a v menší míře i zemědělství, zároveň zde funguje i obchod s zbytkem kontinentu.

Zbytek lidí sídlí buď u jižních pobřeží, nebo žije kočovným životem, kdy přes léto táboří kmeny severněji v lesích a na zimu se stahují právě k jižním jezerům. Nicméně opravdový sever země je stále ještě v moci divokých kmenů a bestii.

Lidé v Kvenu se živí hlavně rybolovem a chovem sobů, zemědělství je zastoupeno v podstatně menší míře a pěstuje se hlavně oves a ječmen.

Pro obchod je důležitá těžba a zpracování dřeva.

Ač se to při jejich očekávané primitivnosti nezdá, jsou místní schopni mořeplavby - především však pro účely námořního rybolovu a velrybařství, nebudují ani obchodní, ani válečné flotily. Lov velryb je však posvátným tajemstvím hrstky zasvěcených, materiály z velryb se používají v šamanismu. Prodej takových věcí do zahraničí se zdá hodně neetický, ale mladší generace v tomto povoluje.

Kven nemá početnou armádu, ani mnoho rytířů, ale v případě potřeby jej brání zemská hotovost složená primárně z místních lovců schopných vést válku v lesích. Nicméně, nikdo přičetný se nesnaží Kven napadnout, většina konfliktů je vnitřních, s divokými kmeny a běsy.

Hlavním náboženstvím je zde víra Společenství, zvláště u kočovných kmenů se stále objevuje šamanismus. Farinismus se sem dostává jen pomalu a původní církve jej nevidí ráda, ale hlavním protivníkem pro ni jsou přežívající temné kultury, které se občas dostanou i na jih. V reakci na události v Trencavalu však někteří radikálnější kněží hovoří o reformaci jako o možné hrozbě pro společnost a požadují přísné tresty.

Města:

-Kemijärvi

-Jyväskylä

Republika Hogelanden

Malá země v horských údolích, společenství měst, kde vládne Sněm bohatých občanů, kteří před víc jak sto lety odstavili krále v občanské válce. Urozený původ zde nic neznamená, postavení člověka se zde odvíjí jen od jeho majetku. Bohatství zde generuje

obchod a hlavně vzdělanost a pokrok, neboť na jejím území se se nachází jak slavná Univerzita, tak i Čarodějná akademie (jediná na kontinentu).

V horách se zde těží kovy a uhlí, které rovnou zpracovávají ve velkém v místních hutích. Nově jsou (s pomocí vzdělaných lidí z univerzity) zakládány manufaktury, které umožňují vyrábět mnohem více zboží za nižší ceny. Naopak v dílnách mistrů řemesel vyrábí vysoce kvalitní výrobky, které jsou také patřičně drahé.

Zboží je pak prodáváno do zahraničí, republika se dokonce zapojuje do obchodu s nově objeveným kontinentem.

V Hongelandenu se také silně rozmohlo nové náboženství, které mnohem více vyhovovalo kupcům, kteří vzali životy a budoucnost do svých rukou a zbavili se i krále.

Farinismus se tak stal oficiální vírou a bohoslužby původní církve Společenství byly zakázány a všichni její ceremoniáři byli vyhnáni ze země. Vyznavači klasického výkladu jsou zde známi jako "staří" a v průběhu prvních let občanské války v Trencavalu byli několikrát lynčováni.

Univerzita i Čarodějnická akademie si ovšem uchovávají výsadu akademické svobody a náboženské neutrality.

Místní obyvatelé jsou na svou zemi velmi hrdí a sami se vyzbrojují a sdružují se do občanských gard, připravených zemi bránit. Nicméně hlavní vojenskou silu představují žoldnéřské kumpanie, které si najímají na vlastní obranu.

Města:

- All-Léieren-ënner-Bierg

Vévodství Neustrie

Země sevřená horami a mořem, k jejímuž pobřeží se již blíží studený proud, který ochlazuje místní podnebí. Směrem k moři je navíc krajina otevřená, nejsou zde hory jako v Aragonii či Trencavalu, takže oblast je vystavena studeným větrům a bouřím, které oceán přináší.

Stejně jako počasí, které je drsnější než v sousedních zemích, i zdejší lidé jsou jiní, snad chladnější, vážnější, zemitější, v jejich krvi je i příměs krve divokých klanových válečníků z ostrovů.

Léta jsou zde relativně chladná, vínu se tu nedaří. V úrodných údolích se místo toho chovají krávy a pěstují jablka, která pak kvasí na cidre nebo pálí na calvados, důležité je také rybářství.

V horách se pak těží nerostné suroviny. Práce v dolech je těžká, ale místní muži, spoří a zvyklí na tvrdé podmínky, ji snad přece jen snášejí lépe, než mnozí jiní. Získané rudy pak jsou prodávány do zahraničí, většinou do Hogelandenu.

Ani ve víře nejsou lidé z Neustrie nijak vypjatí či okázalí, spíše zemití, ale snad o to pevnější a trvalejší jejich víra je. Naprostá většina lidí se drží tradiční víry Společenství, farinismus je tvrdě potlačován, hrozí za něj i hranice. Nicméně, pokud už v něj někdo věří, činí tak zarytě a nenechá se zvíkat žádnými strastmi a tresty.

Vévodství již po staletí vládou vévodové z linie Alanů, kterým se dlouhodobě umnou diplomacií i silou zbraní daří ubránit nezávislost země. V posledních dvou stoletích přišli nicméně o značnou část území, která obsadil tehdy expandující Eairdsidh. To je dodnes příčinou sporů a velké nechuti k Eairdsidhu a zároveň to z Neustrie udělalo přirozeného spojence Aragonie.

Poslední dva vévodové si však dobře uvědomují jak ekonomický vzestup Eairdsidhu, tak skutečnost, že Neustrie je hraniční zemí mezi ním a Aragonií a že v případě konfliktu by se dostala mezi mlýnské kameny. Proto se snaží jak o zlepšení vztahů s ostrovaný a získání obchodních příležitostí, tak nezavádět příčiny k válce a celkově vést mírovou politiku.

Města:

- Landerne-Arvor

Vereinigung freier Länder

Volná konfederace nezávislých měst a šlechtických držav cizinci obvykle zvaná Oblast jablečného štrúdlu.

Pro cizince jsou si jsou všechny její části celkem podobné - všichni zde pijí pivo, jedí jitrnice a pečou jablečný štrúdl, podobná je i architektura, nicméně mezi místními panuje jistá rivalita, která oblast vaří nejlepší pivo, peče nejlepší štrúdl a kde jsou nejhezčí ženy.

Lidé na tomto území si dlouho byli podobní spíše jen kulturou, než vládou. Situaci změnila až území expanze království Eairdsidh, které začalo zabírat území na pevnině. Poté, co divocí válečníci ostrovanů dobyli několik knížectví, si zbytek pánů a měst v oblasti uvědomil hrozbu, která z toho plyne, a sjednotil se.

Postup Eairdsidh zastavili v krvavé bitvě poblíž dnešního města Brux, kdy se jim je podařilo vytlačit za řeku Moldau. Z Brux je dnes mimochodem rozvíjející se centrum obchodu, přístav, do kterého proti proudu Moldau doplují i námořní lodě, vozící zboží z dalekého Orientu. Dochází zde k zakládání manufaktur, zámožské zboží se zde směňuje za luxusní výrobky z Hogelandenu.

V politické rovině konfederace není příliš silná a soustředí se především na obranu země. V zahraniční politice je konfederace možná překvapivě spojencem Eairdsidh - důvodem je velmi čilý obchod, který zemi přináší bohatství a rozkvět.

Díky udržování dlouhodobého míru se jedná o relativně bohatou a prosperující zemi, jsou zde dobré podmínky pro zemědělství a města bohatnou z řemesel a zámožského obchodu.

Zvláště v šlechtických oblastech se stále drží rytířská kultura a turnaje jsou zde oblíbenou kratochvílí.

V unii jako takové panuje náboženská svoboda, nicméně některá města či šlechtické državy se přiklání k tradičnímu výkladu Společenství, nebo myšlenkám farinitů, v některých místech došlo kvůli náboženství i k pouličním nepokojům.

Nezávislost konfederace garantuje dobře cvičená pěchota, verbovaná a vyzbrojená za peníze měst, podpořená železnou jízdou šlechtických družin.

Města:

- Brūx

- Keberbach
- Alsbenberg